

Rozjímanie na štvrtok 10. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 10.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: zmieriť sa
s druhými; prijať vlastné
slabosti a slabosti druhých;
pozerať sa s materinským
porozumením.

„KEĎ TEDA prinášaš dar na oltár a
tam si spomenieš, že tvoj brat má
niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam
pred oltárom a choď sa najprv
zmieriť so svojím bratom; až potom
príď a obetuj svoj dar“ (Mt 5, 23-24).
Eucharistia, sviatosť oltárna, má moc

premieňať naše vzťahy s druhými; Ježiš nás žiada, aby sme milovali ako On, a zostáva pod spôsobom chleba a vína, aby túto lásku umožnil. Nová zmluva spečatená Kristovou krvou nám môže umožniť zmieriť sa s tými, od ktorých sme sa odcudzili.

„Táto moja náklonnosť k vám, deti moje, nie je oficiálna, suchá láska,“ povedal svätý Josemaría, „je to pravá láska a citlivá ľudská náklonnosť, pretože ste mojím pokladom“^[1]. V týchto slovách je ozvena slov svätého Pavla: „Neprestávam za vás vzdávať vďaky, keď si na vás spomínam vo svojich modlitbách“ (Ef 1, 16). „Každé ľudské stvorenie je predmetom nekonečnej Pánovej nežnosti a on sám prebýva v jeho živote. Ježiš Kristus daroval svoju vzácnu krv na kríži za každého človeka. Odhliadnuc od vonkajšieho zdania, každý človek je nesmierne posvätný a zaslúži si našu lásku a pozornosť. Ak teda dokážem pomôcť čo len jedinému

človeku, aby lepšie žil, už to stačí na zdôvodnenie nasadenia môjho života“[2].

Na druhej strane, hádky s inými ľuďmi nás tiež vzdďaľujú od Boha; nedáme priestor jeho pokoju, aby nás zaplavil. Môžeme si od Pána vyprosiť dispozície svätých, aby sme v našich bratoch a sestrách rozpoznali Boží obraz, a tak sa vo svätej Omši stále viac zjednocovali s Bohom.

.....

„PRED SÚD pôjde každý, kto sa na svojho brata hnevá“ (Mt 5, 22). Pán nám ukazuje zdroj takmer všetkých konfliktov: našu neschopnosť pochopiť vlastné slabosti a slabosti druhých. Za príliš prísny odsudzovaním druhých sa nezriedka skrývajú osobné chyby, ktoré nie sú úplne odhalené. „Zdvihnutý prst a posudzovanie, ktoré používame na

druhých, je často znakom neschopnosti prijať v našom vnútri vlastnú slabosť, našu vlastnú krehkosť“[3].

Katechizmus Cirkvi odporúča istú cestu: „Aby sa vyhlo nerozvážnemu posudzovaniu, každý sa má usilovať, pokiaľ je to možné, vysvetľovať si v priaznivom zmysle myšlienky, slová a skutky svojho blížneho“[4]. Hriech, ktorý je odvrátením sa od Boha a od druhých, nesie v sebe trest. Ježiš nás svojimi slovami stavia tvárou v tvár vnútorným dôsledkom nepochopenia druhých: my sami sme v pasci úsudkov, ktoré vynášame.

Úplne iný je Boží pohľad, ktorý chceme tiež rozvíjať. S pomocou Eucharistie môžeme dosiahnuť odpustenie pre seba i pre druhých. Ježiš berie na seba chyby každého z nás, naše previnenia a hriechy. Keď pomáhame druhým namiesto toho, aby sme ich súdili, stávame sa

príjemcami nekonečnej lásky, ktorá bude aplikovaná na ich rany, božskej masti, ktorá je schopná vyliečiť každú bolesť a utrpenie.

„NA CESTE sa nevyhnutne stretávame so zraneným človekom“[5]. Nie je možné, aby sme sa vo svojom živote nestretli so zraniteľnosťou. Tieto zranenia však môžu byť momentom milosti, ak sa naučíme objavovať, ako Boh reaguje na túto bolesť a utrpenie: „Podľa Pánovho príkladu chápte svojich bratov a sestry s veľmi veľkým srdcom, ktoré sa ničoho nebojí, a milujte ich v pravde. Milujem vás tak, ako vás milujú vaše matky (...). Keďže ste veľmi ľudskí, budete vedieť prekonať malé nedostatky a s materinským porozumením vždy uvidíte dobrú stránku vecí“[6].

„Aj jazyk sa musí premeniť, očistiť. Jazyk dáva zvuk hudbe, ktorá znie v srdci“[7]. Ak sa nám nepodarilo urobiť Ježišov súcitný pohľad naším vlastným, nie je prekvapujúce, že sa nám nakoniec nahromadia nejaké kritické úsudky o druhých. Preto je najlepším miestom, kde môžeme ukrývať ľudí okolo seba, nielen naša hlava, ale aj naše srdce; práve v modlitbe a sputovaní svedomia môžeme prosieť Boha, aby premenil akúkoľvek kritiku alebo sťažnosť na túžbu pochopiť a milovať našich bratov a sestry takých, akí sú, a nie takých, akých by sme chceli, aby boli.

Matka nie je schopná myslieť zle na svoje dieťa, vždy si nájde zámienku, aby ho ospravedlnila. Mária má rovnaký postoj ku každému z nás. Môžeme sa na ňu obrátiť, aby nám pomohla mať takýto pohľad na ľudí, ktorí sú nám blízki.

[1] Svätý Josemaría, citované vo Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, tomo III, Rialp, s. 399, poznámka 22.

[2] František, *Evangelii Gaudium*, bod 274.

[3] František, *Patris Corde*, bod 2.

[4] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2478.

[5] František, *Fratelli tutti*, bod 69.

[6] Svätý Josemaría, *Listy* 27, bod 35.

[7] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, „La murmuración banalizada“.

.....